

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 905/06
24.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Branislave Apostolović, Jovanke Kažić, Milomira Nikolića i Mirjane Grubić, članova veća, u parnici tužioca-protivtuženog AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog-protivtužioca BB, čiji je punomoćnik BA, advokat, po tužbi radi sticanja bez osnova i po protivtužbi radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog - protivtužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.7661/05 od 28.9.2005. godine, u sednici održanoj dana 24.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao NEOSNOVANA revizija tuženog -protivtužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.br.7661/05 od 28.9.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu P.br.4636/95-03 od 23.9.2004. godine, stavom prvim izreke, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se tuženi obaveže da isplati tužiocu iznos od 7.000 DM preračunato u euro na dan 1.1.2002. godine, sa domicilnom kamatom počev od 28.9.1993. godine do 31.12.2001. godine, a od 1.1.2002. godine pa do isplate, sa kamatom u visini eskontne stope Evropske Centralne banke, sve u dinarskoj protivvrednosti po kursu na dan ispunjenja obaveze. Stavom drugim izreke odbijen je kao neosnovan protivtužbeni zahtev tuženog kojim je tražio da se tužilac obaveže da tuženom isplati na ime naknade štete iznos od 17.076 DM preračunato u euro na dan 1.1.2002. godine, sa domicilnom kamatom počev od 19.4.1996. godine do 31.12.2001. godine, a od 1.1.2002. godine pa do isplate sa kamatom u visini eskontne stope Evropske Centralne banke, sve u dinarskoj protivvrednosti po važećem kursu na dan ispunjenja obaveze, a stavom trećim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Odlučujući o žalbi tužioca, Okružni sud u Beogradu je presudom Gž.br.7661/05 od 28.9.2005. godine preinačio prvostepenu presudu u stavu prvom i trećem izreke, pa je usvojen tužbeni zahtev tužioca Radomira Đorđevića i obavezan tuženi BB da isplati tužiocu iznos od 7.000 DM preračunato u euro na dan 1.1.2002. godine, sa domicilnom kamatom počev od 28.9.1993. do 31.12.2001. godine, a od 1.1.2002. godine pa do isplate sa kamatom u visini eskontne stope Evropske Centralne banke, sve u dinarskoj protivvrednosti po kursu na dan ispunjenja obaveze u roku od 15 dana od dana prijema presude, kao i da isplati tužiocu troškove parničnog postupka u iznosu od 83.400,00 dinara.

Protiv navedene presude Okružnog suda u Beogradu tuženi-protivtužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu ovlašćenja iz člana 386. ZPP, i našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

U pravnosnažno okončanom postupku je utvrđeno da je 28.9.1993. godine potpisan predugovor o kupovini stana između tužioca kao kupca stana i tuženog kao prodavca stana, a da potpisi ugovarača nisu overeni od strane suda. Tužilac je na ime kapare isplatio tuženom iznos od 7.000 DM. Do zaključenja kupoprodajnog ugovora nije došlo, a tuženi je po proteku 6 meseci od zaključenja predugovora s obzirom da nije uspeo da stupi u kontakt sa tužiocem, sporni stan prodao drugom licu i zadržao iznos primljen na ime kapare.

Imajući u vidu ovako utvrđeno činjenično stanje pravilno je drugostepeni sud primenio materijalno pravo kada je usvojio tužbeni zahtev tužioca i obavezao tuženog da tužiocu isplati iznos primljen na ime kapare.

Naime, između stranaka je zaključen predugovor u smislu člana 45. Zakona o obligacionim odnosima kojim se preuzima obaveza da se docnije zaključi drugi, glavni ugovor. U konkretnom slučaju, predugovor nije zaključen u formi koja važi za glavni ugovor u smislu člana 45. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima u vezi člana 4. Zakona o prometu nepokretnosti, prema kojem je overa potpisa ugovarača na pismenom ugovoru o prometu nepokretnosti uslov punovažnosti ugovora. Kako predugovor zbog nedostatka forme ne proizvodi pravno dejstvo, to se primljeni iznos od 7.000 DM, preračunat u euro, nalazi bez osnova u imovini tuženog, pa je tuženi pravilno i na osnovu odredbe člana 210. i 214. Zakona o obligacionim odnosima obavezan na povraćaj primljenog iznosa na ime kapare, jer prelaz imovine tužioca u imovinu tuženog nema svoj osnov u punovažnom pravnom poslu ili u zakonu.

Kako se ni ostalim navodima revizije ne dovodi u sumnju ispravnost i zakonitost pobijane odluke, Vrhovni sud je na osnovu odredbe člana 393. ZPP, u vezi odredbe člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br. 125/04) odlučio kao u izreci.

Predsjednik veća-sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn